A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. július 2.*

A C-7/08. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2008. január 9-én érkezett, 2007. december 7-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Har Vaessen Douane Service BV**

és

a **Staatssecretaris van Financiën**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, M. Ilešič, A. Tizzano, E. Levits (előadó) és J.-J. Kasel bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. március 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Har Vaessen Douane Service BV képviseletében R. N. van der Paardt és C. Bouwmeester advocaten,

– a holland kormány képviseletében C. Wissels és M. de Mol, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében S. Schønberg és M. van Beek, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2009. április 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1991. november 7-i 3357/91/EGK rendelettel (HL L 318., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 236. o.) módosított, a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK rendelet (HL L 105., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 1. kötet, 1. o.; a továbbiakban: módosított 918/83 rendelet) 27. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet a Vaessen Douane Service BV (a továbbiakban: Har Vaessen) holland jog szerinti, Hollandiában székhellyel rendelkező társaság és a Staatssecretaris van Financiën között folyamatban lévő eljárásban az utóbbi által a Har Vaessen részére a módosított 918/83 rendelet 27. cikke alapján kompaktlemezek és mágnesszalagok behozatala vámmentességének megtagadása tárgyában terjesztették elő.

Jogi háttér

3 A 918/83 rendelet „Importvám alóli mentesség” című első fejezetének eredeti változatában található 27. cikke a következőképpen fogalmaz:

„A 28. cikktől függően, [helyesen: a 28. cikk sérelme nélkül] bármely küldemény, melyet a címzett részére levél vagy postai csomag formájában adnak fel, és 10 [eurót] meg nem haladó összértékű árucikkeket tartalmaz, importvámoktól mentesen hozható be.”

4 E rendelkezést a 918/83 rendelet 127. cikkének végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1983. július 29-i 2287/83/EGK bizottsági rendelet (HL L 220., 12. o.) módosította. A 2287/83 rendelet 1. cikke rögzíti:

„Az alaprendelet 27. cikke szerinti mentesség csak azokra a levél vagy postai csomag formájában feladott küldeményekre alkalmazandó, amelyeket valamely Közösségen belüli természetes vagy jogi személy részére közvetlenül harmadik országból adnak fel."

5 A 918/83 rendelet 27. cikke módosításának indokolása a 2287/83 rendelet harmadik preambulumbekezdésében található:

„Mivel elkerülendő, hogy gazdasági társaságok [a 918/83 rendelet 27. cikkében megállapított vámmentességet] kifejezetten e célra rendelt tevékenységek létrehozása vagy meglévő tevékenységek mesterséges áthelyezése révén vegyék igénybe, és így versenytorzulásokat okozzanak a közös piacon; e torzulások elkerülése érdekében indokoltnak tűnik a fent említett – szabad forgalomba bocsátásuk előtt egy másik vámeljárás alá vont – küldemények kizárása az importvám alóli mentesség alól; ezért csak a szóban forgó – a Közösségen belüli természetes vagy jogi személy részére közvetlenül harmadik országból feladott – küldemények vámmentessége engedélyezhető."

6 A 3357/91 rendelet 1. cikke megszünteti a 918/83 rendelet 27. cikke által a postai úton történő feladás tekintetében megállapított korlátozást.

7 Ugyanezen rendelet első preambulumbekezdése e tekintetben a következőképpen indokolja a 918/83 rendelet 27. cikkében tett módosítást:

„Mivel a legutóbb a 4235/88/EGK […] rendelettel módosított, a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendelet […] 27. cikkében a közigazgatási eljárások egyszerűsítését előíró rendelkezéseket, ha azok hatályba lépnek [helyesen: hogy azok hatékonyan érvényesülhessenek], minden elhanyagolható értékű árut tartalmazó szállítmány behozatala esetén alkalmazni kell”.

8 A módosított 918/83 rendelet 27. cikke jelenleg tehát a következőképpen rendelkezik:

„A 28. cikktől függően bármely küldemény, melyet a címzett részére levél vagy postai csomag formájában adnak fel és elhanyagolható értékű árukat tartalmaz, importvámoktól mentesen hozható be [helyesen: a 28. cikk sérelme nélkül bármely küldemény, melyet a Közösségen belüli címzett részére közvetlenül harmadik országból adnak fel, és elhanyagolható értékű árukat tartalmaz, importvámoktól mentesen hozható be].

»Elhanyagolható értékű áru« olyan tényleges belső értéket képviselő árut jelent, amelynek értéke szállítmányonként nem haladja meg a 22 [euró] összértéket [helyesen: olyan árut jelent, amelynek értéke szállítmányonként nem haladja meg összesen a 22 eurót].”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

9 A Har Vaessen szállítmányozó vállalkozás, amely a hollandiai székhelyű ECS Media BV (a továbbiakban: ECS) megbízásából az 1998. november 12. és 1999. október 28. közötti időszakban kompaktlemezek és mágnesszalagok szabad forgalomba bocsátása céljából vámáru-nyilatkozatokat nyújtott be.

10 Ezeket a 22 euró összeget meg nem haladó értékű árukat korábban az ECS anyavállalatától, a szintén hollandiai székhelyű ECI voor Boeken en Platen BV-től (a továbbiakban: ECI) egyéni ügyfelek rendelték meg. Az ECI és az ECS között létrejött megállapodás értelmében ez utóbbi átruházza a megrendeléseket az ECS-re, aki előkészíti az árukat a szállításra egy Svájcban található elosztóközpontból. Az árukat ekkor T-okmány kíséretében csoportos küldeményként átadják a Har Vaessennek, aki azokat egy Hollandiában található elosztóközpontba szállítja, ahonnan a szintén holland PTT Post BV (a továbbiakban: PTT) az árukat külön-külön kiszállítja az ECI ügyfeleinek.

11 Minden egyes csomagon szerepel az áru megrendelőjének neve, továbbá a fizetési utalvány.

12 Az alapeljárásban érintett áruk szabad forgalomba bocsátásakor a Har Vaessen kérelmezte a mentességet a módosított 918/83 rendelet 27. cikke alapján, amelyet megtagadtak. Az 1999. december 29-én kelt adómegállapító határozatban erre tekintettel felszólították arra, hogy fizessen meg többek között 436 907,60 NLG, azaz hozzávetőlegesen 198 260,02 euró összegű vámot.

13 Miután a Staatssecretaris van Financiën, a Har Vaessen által benyújtott eredménytelen panaszt követően, hatályában fenntartotta az adófizetési felszólítást, a társaság fellebbezést nyújtott be ezen határozat ellen a Tariefcommissie-hez (vámtarifa bizottság), amelynek helyébe az eljárás folyamán a Gerechtshof te Amsterdam lépett.

14 E bíróság elutasította a Har Vaessen keresetét azzal az indokkal, hogy az ECI-t, nem pedig a megrendeléseket egyénileg leadó ügyfeleket kell az alapeljárásban érintett áruk címzettjének tekinteni a módosított 918/83 rendelet 27. cikke értelmében. Ezek a megrendelők ugyanis semmilyen formában nem érintettek a vámáru-nyilatkozat benyújtására vonatkozó eljárás tekintetében, mivel nem minősülnek a vámtartozás kötelezettjének, sem pedig a feladott áru tulajdonosának. E körülmények között a szóban forgó bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alapeljárásban érintett

árukat nem közvetlenül az egyéni megrendelők mint címzettek részére adták fel a módosított 918/83 rendelet 27. cikke alapján.

15 A Har Vaessen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bírósághoz.

16 A Hoge Raad de Nederlanden két oknál fogva is kétségeit fejezte ki a tekintetben, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló csoportos küldemény vámmentességben részesíthető-e.

17 Egyrészről, jóllehet a csoportos küldemény – bizonyosan – többféle elhanyagolható értékű árucikkből áll, amelyek célállomása minden egyes esetben eltér egymástól, a közigazgatás egyszerűsítésére irányuló célkitűzés, amely igazolja a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentesség alkalmazását, a jelen ügyben nem releváns, mivel a vám beszedéséhez kapcsolódó költségek nem haladják meg az összességében beszedett vám összegét.

18 Másrészről a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentességgel való visszaélés megakadályozása érdekében a „közvetlen feladás" fogalmát úgy kellene értelmezni, mint amely arra az esetre korlátozódik, amelyben az áru címzettjének szerződéses partnere valamely harmadik államban rendelkezik székhellyel. Az alapügyben azonban olyan több árucikkből álló küldeményről van szó, amelynek Hollandiában lakóhellyel rendelkező címzettjei szintén Hollandiában székhellyel rendelkező társaság ügyfelei.

19 Erre tekintettel a Hoge Raad der Nederlanden úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Úgy kell-e értelmezni a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendelet 27. cikkének az 1991. november 7-i 3357/91/EGK rendelettel módosított szövegét, hogy az e cikkben foglalt mentességre hivatkozni lehet olyan áruküldemények esetén, amelyek önmagukban tekintve ugyan elhanyagolható értékkel bírnak, azonban csoportos küldeményként kerülnek feladásra, ahol az így feladott áruk összértéke meghaladja a 27. cikkben megállapított értékhatárt?

2) Abból kell-e kiindulni az említett rendelet 27. cikkének alkalmazása során, hogy a »[Közösségen belüli] címzett részére […] [harmadik országból] adnak fel« fordulat arra az esetre is kiterjed, amikor az áru a címzett részére történő feladás előtt ugyan harmadik országban található, a címzett szerződéses partnere azonban a Közösségben rendelkezik székhellyel?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

20 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett két kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy akadályozza-e az e rendelkezésben foglalt mentességnek az alapügyben érintett árukra való alkalmazását az, hogy egyrészről ezen árukat, amelyek értéke csomagonként nem haladja meg a 22 eurót, a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti összeget meghaladó értékű csoportos küldeményként állítják vám elé, és másrészről az árukat megrendelő ügyfelek szerződéses partnere, azaz az ECI a Közösségen belül rendelkezik székhellyel.

21 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a vámmentességet biztosító rendelkezéseket szövegüknek megfelelően kell értelmezni (lásd analógia útján a C-47/95–C-50/95.,

C-60/95., C-81/95., C-92/95. és C-148/95. sz., Olasagasti és társai egyesített ügyekben 1996. december 12-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-6579. o.] 20. pontját).

22 Jelen esetben a módosított 918/83 rendelet 27. cikke kimondja, hogy bármely elhanyagolható, azaz 22 eurót meg nem haladó értékű árukat tartalmazó küldemény, amelyet a Közösségen belüli címzett részére közvetlenül valamely harmadik országból adnak fel, behozatali vámoktól mentesen hozható be.

23 A mentesség egyik feltétele ennélfogva e rendelkezés értelmében a feladott áruk értékéhez kapcsolódik, amely nem haladhatja meg a 22 eurót.

24 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy az alapügyben szóban forgó küldemények, amelyek tekintetében a holland hatóságok elutasították a mentességet azzal az indokkal, hogy azok összeértéke meghaladta a 22 eurót, olyan, egyenként 22 euró összeget meg nem haladó értékű csomagokból álltak, amelyek a Közösségen belüli szabad forgalomba bocsátásuk végett csoportosan kerültek feladásra. Az ilyen csoportos formában a PTT egyik elosztóközpontjába feladott csomagokat ezt követően a PTT egyenként kiszállította az ECI ügyfelei részére.

25 Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, ilyen körülmények között az áruk címzettjének – azaz az ECI vagy a PTT ügyfeleinek – személyére tekintettel kell figyelembe venni az alapeljárásban szóban forgó küldemények értékét a módosított 918/83 rendelet 27. cikkének alkalmazásakor.

26 Jelen esetben nem vitatott, hogy minden egyes csomagon – már a Har Vaessen általi átvételükkor – szerepel az ECI ügyfelének címe.

27 A holland kormány hangsúlyozza ugyanakkor, hogy az alapeljárásban szóban forgó vámáru-nyilatkozatra szolgáló formanyomtatvány 8. rovatában a PTT került megjelölésre mint a küldemények címzettje.

28 Ez az érv önmagában nem releváns. Ugyanis túl azon, hogy puszta tévedésről is lehet szó, az ügy irataiból következik, amint azt a főtanácsnok indítványának 34. pontjában is hagsúlyozza, hogy az ECI azon ügyfeleinek listáját, akik az egyedi csomagok címzettjei voltak, az alapügyben szóban forgó nyomtatványhoz csatolták.

29 Ráadásul a csomagban található áru végső felhasználója az ECI ügyfele, aki annak egyedi címzettje. Az árukat ugyanis az ügyfelek egyénileg rendelték meg az ECI-től, akiket ebből következően azok jogosultjának lehet minősíteni, szemben a Har Vaessennel és a PTT-vel, amelyek – szállítmányozóként – csak azon szállítási láncolat egyik állomásául szolgálnak, amelyek az ECI-t az áruk végső címzettjeinek minősülő ügyfeleivel összeköti.

30 Ebből következően az alapügyben szóban forgó küldeményeket több különböző, 22 euró összeget meg nem haladó értékű csomag csoportjának kell tekinteni, amelyek címzettjei az ECI ügyfelei, ennélfogva azok a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentesség alá esnek.

31 Ezt az értelmezést erősíti meg a módosított 918/83 rendelet 27. cikkének szövege is, amely a mentesség tekintetében nem tesz különbséget az áruk kézbesítésének módja szerint, ily módon nem lehet úgy tekinteni, hogy az alapügyben az ECI ügyfelei nem minősülnek az áruk címzettjeinek, amikor ezen áruk elhagyják a harmadik országot, sem pedig, hogy a fenti áruk nem esnek vámmentesség alá.

32 Ugyanis, jóllehet a 918/83 rendelet 27. cikkének eredeti szövege azon 10 eurós összeget meg nem haladó értékű küldeményekre korlátozta a vámmentességet, amelyeket levél formájában adnak fel, a 3357/91 rendelet 1. cikke eltörölte a szállítási módra vonatkozó feltételt, ily módon más szállítási módok esetében is lehetővé vált a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentesség alkalmazása. Így az áruk olyan szállítmányozó általi fuvarozása, mint a Var Haessen, amely – logisztikai megfontolásból – összegyűjti az egyedi küldeményeket, mielőtt azokat vám elé állítaná, nem járhat azzal a következménnyel, hogy ezen áruk tekintetében megtagadják a vámmentességet, még akkor sem, ha azokat ugyan nem levél formájában adták fel, de teljesítik a módosított 918/83 rendelet 27. cikkében előírt feltételeket.

33 Ez az értelmezés ráadásul összhangban áll a fenti 27. cikk céljával, amint azt a 3357/91 rendelet első preambulumbekezdése is kimondja, miszerint az e rendelkezésben előírt mentesség a vámeljárások tekintetében a közigazgatási eljárás egyszerűsítésére irányul.

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ha az Európai Unió Tanácsa vámmentesség megadására vonatkozó jogi normát alkot, figyelemmel kell lennie – többek között – azon nehézségekre, amelyekkel a nemzeti vámhatóságoknak kell szembesülniük (lásd analógia útján a C-247/97. sz. Schoonbroodt-ügyben 1998. december 3-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-8095. o.] 23. pontját).

35 Jóllehet a közigazgatási eljárás egyszerűsítésére irányuló ilyen célkitűzés – mint ahogyan azt a holland kormány észrevételeiben kifejti – magában foglalhat olyan eseteket, amelyekben a vám beszedéséhez kapcsolódó költségek meghaladják magának a vámnak az összegét, más helyzetekre is alkalmazható lehet.

36 Így a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentességnek az olyan küldemények tekintetében való megtagadása, mint amelyek az alapügyben felmerültek, ahol is a csomagok értéke egyenként nem haladta meg a 22 euró összeget, azzal a következménnyel járhat, hogy a szállítmányozó minden csomagot külön-külön állít

vám elé, hogy azok a fent említett mentesség alá essenek. Azonban az eljárás ilyen elaprózódása nem felel meg azon célnak, hogy a közigazgatási eljárást egyszerűsítsék.

37 Ugyanígy, a mentességnek az alapügyben felmerült küldeményekre való alkalmazása hiányában a nemzeti vámhatóságok feladata lesz a jelentős számú áruból álló küldemény teljes vámértékének megállapítása. Az ilyen helyzet azonban szintén nem egyeztethető össze azon, a közösségi jogalkotó által elérni kívánt céllal, hogy a közigazgatási eljárást egyszerűsítse.

38 Következésképpen az a tény, hogy az alapügyben szóban forgó, 22 euró összeget egyenként meg nem haladó értékű csomagokat csoportosan állították vám elé a Közösségen belülre való szállításra, nem zárja ki vámmentességüket, amennyiben minden egyes csomag címzettjét már a feladás helye szerinti harmadik államból való szállítás megkezdésekor azonosították.

39 Azonban a 2287/83 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből következik, hogy az ilyen mentességet meg kell tagadni, ha az joggal való visszaélést valósít meg.

40 Lényegében ezt emeli ki a kérdést előterjesztő bíróság második előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésében, hangsúlyozva, hogy az előtte folyamatban lévő jogvitában a szabad forgalomba bocsátott áruk címzettjeinek szerződéses partnere, azaz az ECI a Közösségen belül rendelkezik székhellyel, nem pedig a feladás helye szerinti harmadik országban.

41 Elsőként meg kell jegyezni, hogy maga a módosított 918/83 rendelet 27. cikkének szövege sem követeli meg a kérdéses áruk vámmentessége feltételeként az áruk címzettjeinek szerződéses partnerétől, hogy az a Közösségen kívül rendelkezzen székhellyel.

42 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a 2287/83 rendelet harmadik preambulumbekezdése értelmében a vámmentességgel való visszaélés megakadályozásának és ennek eredményeképpen a piac torzulásainak elkerülése végett ki kell zárni a vámmentességből azon áruküldeményeket, amelyeket szabad forgalomba bocsátásukat megelőzően más vámeljárás alá vontak. Ennek eredményeképpen kizárólag azon küldemények hozhatók be vámmentesen, amelyeket a Közösségen belüli természetes vagy jogi személy részére közvetlenül harmadik országból adnak fel.

43 Így önmagában az a körülmény, hogy az ECI a Közösségen belül rendelkezik székhellyel, nem elegendő annak megállapításához, hogy a szóban forgó árukat a Közösségen belül való szabad forgalomba bocsátásukat megelőzően más vámeljárás alá vonták. Mindazonáltal – fenntartva, hogy ez a kérdés a nemzeti bíróság által vizsgálandó – a Bírósághoz benyújtott iratokból nem tűnik ki, hogy az alapügyben szóban forgó küldemények vonatkozásában ez a helyzet állna fenn.

44 A holland kormány azonban hangsúlyozza, hogy az alapügy körülményei között a joggal való visszaélés nem elsősorban abban nyilvánult meg, hogy az ECI vámmentességben részesült, hanem sokkal inkább abban, hogy megkísérelte elkerülni a forgalmi adó megfizetését. Ugyanis, mivel a holland vámeljárásról szóló törvény 101. cikke előírja, hogy az olyan árukra, amelyek a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti vámmentesség alá esnek, forgalmi adót sem kell felszámítani, az ECI elsősorban a vámmentesség érdekében, majd pedig másodsorban a hozzá kapcsolódó forgalmi adó elkerülése végett olyan elosztóközpontot vett igénybe, amely a Közösségen kívül található. Ez a vállalkozás olyan pénzügyi előnyhöz jutott, amely ily módon torzította a versenyt az ugyanezen ágazatban működő vállalkozásokkal szemben, amelyek ügyfeleiknek a Közösség területéről adják fel küldeményeiket.

45 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a módosított 918/83 rendelet 27. cikkének azon értelmezése, amelyre a holland kormány hivatkozik, a forgalmi adó elkerülésének, nem pedig az e rendelkezésben előírt mentesség visszaélésszerű megszerzésének megakadályozására irányul.

46 Így egyrészt, ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 56–60. pontjában emlékeztet, a Holland Királyság maga döntött olyan rendszer mellett, amely a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentességhez a forgalmi adó alól való mentesítést kapcsolta. Másrészről a holland kormány által észrevételeiben hivatkozott közösségi ítélkezési gyakorlat olyan keretet biztosít a tagállamok részére, amelyben azok megtagadhatják a hozzáadottérték-adó területén az adókedvezmény nyújtását, amennyiben azt visszaélésszerűen szerezték meg. Következésképpen nem lehet a forgalmiadó-mentességgel való visszaélés elleni küzdelemre hivatkozni a módosított 918/83 rendelet 27. cikke értelmezésének alátámasztásához.

47 Ráadásul a hivatkozott feltételezett versenytorzulások tekintetében, amelyek állítólagos haszonélvezője az alapügyben az ECI, meg kell állapítani, hogy az ilyen vállalkozás azon döntése, hogy áruit harmadik országból adja fel, szükségszerűen olyan, az áruk fuvarozásához, illetve a behozatali vámeljáráshoz kapcsolódó költségekkel jár, amelyeket nem szükségszerűen viselnek azok az ugyanezen ágazatban működő vállalkozások, amelyek áruikat a Közösség vámterületéről adják fel.

48 Ennélfogva – fenntartva, hogy ez a kérdés a nemzeti bíróság által vizsgálandó – a módosított 918/83 rendelet 27. cikke szerinti mentességet az alapügy körülményei között nem lehet megtagadni kizárólag azon ténynél fogva, hogy az ECI a Közösségen belül rendelkezik székhellyel.

49 E megfontolások összességéből következik, hogy a módosított 918/83 rendelet 27. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha azon csoportosan feladott áruk, amelyek összértéke meghaladja a hivatkozott 27. cikkben előírt értékhatárt, de amelyek egyenként elhanyagolható értékűek, mentesülnek a behozatali vám alól, feltéve hogy a csoportos küldemény minden egyes csomagját a Közösségen belüli egyéni címzettnek küldik. E tekintetben az a tény, hogy e címzettek szerződéses partnere maga is a Közösségen belül rendelkezik székhellyel, nem releváns, ha az árukat közvetlenül harmadik országból adják fel a fenti címzettek részére.

A költségekről

50 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az 1991. november 7-i 3357/91/EGK rendelettel módosított, a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK rendelet 27. cikkével nem ellentétes, ha azon csoportosan feladott áruk, amelyek összértéke meghaladja a hivatkozott 27. cikkben előírt értékhatárt, de amelyek egyenként elhanyagolható értékűek, mentesülnek a behozatali vám alól, feltéve hogy a csoportos küldemény minden egyes csomagját az Európai Közösségen belüli egyéni címzettnek küldik. E tekintetben az a tény, hogy e címzettek szerződéses partnere maga is a Közösségen belül rendelkezik székhellyel, nem releváns, mivel az árukat közvetlenül harmadik országból adják fel a fenti címzettek részére.

Aláírások